

Arrest

nr. 50 452 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 augustus 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2004 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 23 april 2003 aangetroffen bij een vreemdelingencontrole in de lampensector tijdens illegaal verblijf en tijdens het uitvoeren van illegale arbeid. Op diezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juli 2007 komt verzoeker het Rijk opnieuw binnen in het bezit van een geldig verblijfsdocument met name een "permesso di soggiorno" afgegeven te Milaan. Op diezelfde dag wordt verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 22 oktober 2008.

Op 4 november 2008 wordt een meldingsfiche opgemaakt betreffende het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw A. C. D.(...). Op 13 november 2008 verleent het parket van de procureur des Konings te Dendermonde een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk omdat uit onderzoek gebleken is dat het huwelijk een gepland schijnhuwelijk betreft.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) en in toepassing van de instructie van 19 juli 2007.

Op 27 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen: De aanvraag dd. 14.12.2009 ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name de kopie van verblijfsdocument 'Permesso di Soggiorno' noch het certificaat van nationaliteit kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de regularisatieaanvraag d.d. 14.12.2009 onontvankelijk is bij gebreke aan een kopie van een internationaal erkend paspoort, van een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart.

2. Juridisch kader

*Op grond van **artikel 62 van de Vreemdelingenwet** moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.*

De **Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen** legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van **het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht** moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit overeenkomstig de nieuwe regularisatie instructie d.d. 19 juli 2009 ingediend. Bij beslissing d.d. 27.07.2010 werd deze aanvraag geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag niet vergezeld was van het vereiste identiteitsstuk.

De beslissing d.d. 27.07.2010 stelt:

De aanvraag d.d. 14.12.2009 ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name de kopie van verblijfsdocument 'Permesso di Soggiorno' noch het certificaat van nationaliteit kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 2.06.07 stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. '

wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren. Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald

De vorige raadsman van verzoeker heeft nagelaten de vereiste documenten bij de aanvraag in te dienen ondanks de aanwezigheid van de documenten in het dossier. **Een kopie van het paspoort, de geboorteakte en een fiche van de burgerlijke stand van verzoeker zijn bijgevolg terug te vinden onder stuk 2.**

Ten tweede omdat de 'motivering' neerkomt op een té summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard."

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot vestiging en het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag niet vergezeld was van de vereiste identiteitsgegevens.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan een identiteitsdocument om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het eerste middel van verzoeker uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in zijn bespreking derhalve ook zal beperken tot de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker voert enerzijds de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat elke administratieve beslissing met redenen wordt omkleed en anderzijds de schending van de formele motiveringsplicht waarvoor hij verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verder voert verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de niet betwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 juli 2010 onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die verzoeker toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt verduidelijkt dat het door verzoeker voorgelegde stuk met name de "permesso di soggiorno" niet als een identiteitsdocument kan worden aanvaard en wordt hierbij verwezen naar de omzendbrief van 2 juni 2007 waarin staat dat de identiteit en nationaliteit bewezen moet worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Verzoeker betwist niet dat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die verzoeker toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde, maar verduidelijkt dat zijn vorige raadsman nagelaten heeft om de vereiste documenten aan de aanvraag toe te voegen. Verzoeker voegt een kopie van zijn paspoort toe aan zijn inleidend verzoekschrift.

Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien de verwerende partij niet over een kopie van zijn paspoort beschikte op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag kan het haar ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoekers betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verder is verzoeker van oordeel dat de motivering te summier is. Dienaangaande kan verzoeker niet worden gevolgd. De bestreden beslissing is niet summier gemotiveerd. Ze geeft duidelijk het determinerende motief aan waarop ze zich baseert om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Zo geeft ze duidelijk aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker van 14 december 2009 niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt zij dat de door betrokkene voorgelegde stukken met name de kopie van verblijfsdocument 'Permesso di Soggiorno' noch het certificaat van nationaliteit kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Zij verwijst hierbij naar de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) waarin wordt gesteld dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing te summier zou zijn. De bestreden beslissing bevat alle informatie welke verzoeker de mogelijkheid moet bieden om de voormelde nuttigheidsafweging vereist door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en door de formele motiveringsplicht, te maken.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de evenredigheidsvereiste waardoor ze een schending van de formele motiveringsplicht zou uitmaken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat de bestreden beslissing de weigering tot vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten betreft. *In casu* is de bestreden beslissing betrokken bij het middel, de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gevolgen van de beslissing dermate ernstig zijn voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de weigering van vestiging. Verzoekers uiteenzetting mist feitelijke grondslag.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de draagkrachtvereiste waardoor ze een schending van de formele motiveringsplicht zou uitmaken. De draagkrachtvereiste houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt beperkt de bestreden beslissing zich niet tot het stellen dat de aanvraag niet vergezeld ging van de vereiste identiteitsgegevens, maar geeft zij ook duidelijk aan wat onder identiteitsgegevens dient te worden verstaan. Van vage bewoordingen is *in casu* helemaal geen sprake, integendeel, de bestreden

beslissing zet op een zeer duidelijke en gedetailleerde wijze uiteen welke stukken ontbreken en welke stukken in aanmerking kunnen worden genomen om de identiteit te bewijzen.

Verzoeker toont niet aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Met zijn betoog dat hij inmiddels in België het centrum van zijn belangen gevestigd heeft en dat hij hier door het leven wenst te gaan, zoals elk ander medeburger toont verzoeker niet aan dat de materiële motiveringsplicht of de formele motiveringsplicht is geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds gebleken is uit de voormelde bespreking heeft de verwerende partij correct vastgesteld dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument. Verzoeker betwist dit overigens niet maar meent dat zijn vorige raadsman hiervoor verantwoordelijk is.

Waar verzoeker lijkt te laten uitschijnen dat een gebrek aan identiteitsdocument de bestreden beslissing op zich niet kan verantwoorden, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *in*uncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna afgekort: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 inuncto 12 EVRM)
Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.
Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.
Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

Opnieuw dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat de bestreden beslissing de weigering tot vestiging betreft. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zijn recht op de eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familieleven miskend. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat indien hij zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, hij gedurende enkele jaren gescheiden zal worden van zijn sociale relaties, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de eerste bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf betreft om reden dat hij geen identiteitsdocument heeft bijgevoegd aan zijn aanvraag. Zo verzoeker over het vereiste identiteitsdocument beschikt staat het hem vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. Nergens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zijn aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker stelt dat een tijdelijke verwijdering niet bevorderlijk is voor een relatie, van welke aard ook en hier zou doelen op de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker geen enkele verduidelijking aanbrengt aangaande de bedoelde relatie. Een dergelijke vage uiteenzetting laat niet toe te besluiten tot een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU